

Í MELDRINUM

– Eingin kann hugsa sær til, hvussu ræðuligt tað er at sita varðhaldsfongslaður í heilar fimm mánaðir fyri neyðtøku, sum eg ikki hevði funnið uppá at gjørt, sigur Jan Erik Dyrhuus Poulsen

Mynd: Álvur Haraldsen

spýggja og snor, á gólvinum blóð. Har var bara ein tunn madrassa at liggja á, og seingjarklæðini passaðu ikki til dýnuna. Alt innbúgvíð var smildrað sundur, og eg noyddist at brúka ein blýant at skifta sjónvarpsrás við.

Maturin kom av sjúkrahúsi, men nøgdin var ov lítil til at blíva mettur av.

– Tað var nóg mikið til at yvirliva, men eg fór 12 kilo aftur tær seks vikurnar, eg sat í tí fongslinum.

Bara drápsmenn

Jan Erik Dyrhuus Poulsen skilir ikki, hví teir skuldi sita í tí ringasta fongslinum millum fólk, sum í minsta lagi høvdu dripið eitt fólk. Ein á deild hansara var sonevndi Amagermaðurin.

Tað er sera vandamikið at sita fyri neyðtøku í slíkum fongslum, tí tað ringasta er at hava gjørt seg kynsliga inn á børn, og tað næstringasta er neyðtøku.

Ein, sum hevur dripið ein politist kann millum fangarnar ikki koma longur upp á stig-

anum. Alt prát gekk út uppá at drepa.

Tað var eisini eitt eyka sálarligt trýst fyri hann at skula sita varðhaldsfongslaður í Danmark, tí har høvdu vinfólk hansara ikki móguleika at vitja. Eina ferð fór mamman niður at vitja hann.

– Familjan hjá mær hevur verið einastandandi.

var eingin inntøka.

– Hinvegin vóru fangavørðarnir í Føroyum nógv fittari og hjálpsamari.

Fíggjarligur smeytur

Jan Erik Dyrhuus Poulsen vísir ikki aftur, at hann er noksso beiskur inn á rættarskipanina og samfelagsskapinina, at tað skuldi

og tað mesta av uppsparingini er brúkt, tí hann hevur fleiri fastar útreiðslur, um enn eingin inntøka er.

– Eg havi siglt, líka síðan eg var 13 ára gamal og havi goldið fleiri hundrað túsnd krónur í skatti um árið til samfelagið. Nú átti samfelagið at hjálpt mær.

Hann kann vænta, at tað

Í dag fer hann av landinum aftur, yvir til skip sitt í Noregi. Hansara vón er, at hann við at arbeiða kann koma fyri seg og veruliga kann venda aftur til lívið.

– Hetta er tað tyngsta, eg havi møtt í lívinum, at verða ákærdur og dømdur fyri neyðtøku, sum eg tó nú eri frídømdur fyri. Hevði ákæran verið fyri harðskap ella okkurt annað, var nógv lættari at koma fyri seg. Eg havi ongantíð gjørt nakað ólógligt og havi altíð verið ærligur.

Nei til narko

Jan Erik Dyrhuus Poulsen leggur aftrat, at hann var so viljasterkur, at pissiroynd hansara hvørja ferð var rein. Hann segði nei takk hvørja ferð til stesolid og rúsevni, tá ið hann fekk hesi evni í boði. Hann kundi fingið so nógv av slíkum bæði í Føroyum og í Danmark, sum hann vildi hava.

– Einku vildi eg koma út aftur úr varðhaldinum sum misbrúkari, sigur Jan Erik Dyrhuus Poulsen.

– Tvær ferðir varð eg álopin. Tað komu tveir menn eftir mær og søgdu, at kom eg út aftur úr klivanum, tóku teir lívið av mær

Eitt, sum var betri við donsku fongulsskipanini enn við føroysku, var, at í Danmark kundi hann keypa sær mat aftrat, tá ið hann var svangur.

Tað bar ikki til í Føroyum, og í automatini kostaði ein pakki av sigarettum 57 krónur. Hann kundi í mesta lagi rippa húkar fyri 60 krónur um dagin, og tað

bera til at døma hann og varðhaldsfongsla hann so leingi, hóast hann var ósekur.

Hann siglir sum maskinstjóri í Noregi, og arbeiðið er so væl lønt, at hann hevur mist einar 700.000 krónur í inntøku hesar meira enn fimm mánaðirnar, hann hevur sitið varðhaldsfongslaður. Ikki ein króna er komin inn á kontuna,

ganga ár, til hann fær endurgjald fyri innntøkumissin og fyri av órøttum at hava sitið varðhaldsfongslaður.

Hansara sjálvsálit er viknað, tí fer hann út, er hann bangin fyri at mæta fólk, sum halda hann vera sekan, hóast hann er frídømdur. Hann ræðist eisini fyri, hvat aðrar kvinnur fara at siga.